

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIUM ALTARIA

XXIX. ÉVF. 1929. SZEPTEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI | CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE PAVIS ANGELOMUM FACTUS CIBUS VLATORUM VERE PAVIS FLORUM

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Az Úr Szívének művei. — *Eöri János*: Krisztusnak szent sebei. — *Munkács Emil*: Gondolatok a szeretetről. — *Dr. Nagel-reiter Alajos*: Labre Benedek példája. — *Király Ödönné*: Útszéli kereszt. — *Oltáregyleti élet*.

A manipulusnak (karkötő, karkendő), mely régen szalagszerűen összehajtott fehérkendő volt, a mostani előírások szerint a *miseruha szövetéből kell készülnie*. Formája a stólaét követi, csak annál jóval rövidebb. Nálunk rendszeren összevarrják mindkét oldalán, csak a karnak hagynak megfelelő nyílást. Ez hátrányos azért, mert ritkán találják el a megfelelő bőséget (egyénenként különböző, általában jó a 40 cm-es nyílás) s a manipulus vagy szorít, vagy ide-oda csúszik. Azért jobb inkább bővebb nyílást hagyni s a manipulust vagy belül alkalmazott kötővel (Rómában van így), vagy a manipulusra belül rávarott 1 1/2 cm széles és 3 cm hosszú vászonszalaggal (Franciaországban mindenütt és nálunk is több helyen) látni el. Az utóbbit gombostűvel erősítik az alba ujjához.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme... .. .	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Káinter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömm» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv... .. .	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér lilium... .. .	—15
«Káinter Károly»-emlékkönyv	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás... .. .	—10		

„Az isteni Gyermekebarátnál”

imakönyvet ajánljuk minden a szent-ségi Jézust szerető gyermeknek, de különösen a gyakran áldozóknak.

Ára vászonkötésben, kiadóhivatalunkban 1 pengő 50 fill.
Könyvkereskedésben 2 pengő.

Az Úr Szívének művei.

CSODÁLATOSAK, fenségesek, lelketemelők az Úr Szívének művei. Mikor ezt mondok, elsősorban ama szentélyekre gondolok, amelyeket a nyáron bejártam: *Paray le Monial, Nevers, Ars és Lisieux*. Nem is gondolná az ember, hogy ezen szentélyek országában még hitetlen, istentagadó emberek is nagy számmal élnek; alig hinné az ember, hogy e szent helyek templomaiból nem világít az örök mécses mindenkinek, akik körülötte laknak és a hivatalos Franciaország direkt bántó semlegessége, illetve minden lojalitást kizáró magatartása igazán az Úr szavait juttatja eszünkbe: «*inkább szerettték a sötétséget, mint a világosságot*». Pedig az Úr Szívének művei ezek a kegyhelyek!

Paray le Monial kis vizitációs templomára ez van fölírva: «Itt nyilatkoztatta ki Szívét a mi Urunk szent Margit Máriának». S ha belépsz az ajtón, a félhomályban áhitatra hangoló sokszáz olajmécses, a rengeteg arany szív és térdeplő papokkal állandóan tele szentély olyannyira lekötik figyelmedet és térdre kényszerítenek, hogy szinte észre sem veszed oldalt a kicsi kápolnában az aranyos-zománcos koporsót, mely Alacoque szent Margit alakját őrzi. Ebben a szentélyben lépett ki az Úr az oltárszekrényből, hogy Szívét a jámbor vizitációs apácán keresztül bemutassa a világnak. Itt rá gondol az ember a szentszív kultusznak immár két évszázados történetére s megjelennek előtte a szentséges Szív hívei — beláthatlan sereg — tiszta áhitatban, Krisztus szellemének követésére készen, akik zászlójukra a Szentszív képét hímezték s lelkükben is az a világosságuk. Mennyi hálát kellene e szentélyben kiönteni a jelenés oltára előtt! De a mi oltárainkon is ugyanaz az Úr Jézus várja szívünk hűséges megnyilatkozásait. Minket is Szíve örökösévé tesz, mint szent Margitot, ha oly állhatatos kitarással, bizalommal és szeretettel nézünk a szentségi fátylakon keresztül, mint Alacoque szent Margit.

Nem nagyszerűségével imponál Paray, hanem sokkal inkább bensőséges áhitatával. Jellemző, hogy a Krisztus Király ünnepének gondolata is

tulajdonképen Paray le Monialból való; erre utalnak a szép emléklevelezőlapok felírásai az Úr szavaival: «Je regnerai!» Uralkodni fogok, t. i. a világon; Szívem által, mely Krisztus szociális királyságának legméltóbb, legmegfelelőbb trónjává kinálkozik.

Van is Parayben ennek a gondolatnak propagálására alakult egyesület, amely Krisztus Király uralmának kiterjesztéséért minden tőle telhetőt elkövet. Van Hieron Christi Regis (Krisztus Király szentélye) című múzeuma, amelyben főleg a legfelségesebb Oltáriszentség és kultusza történetéből való képek és tárgyak bizonyítják Krisztus lelki uralmát a világon.

A vizitációs zárdát szigorú pápai klauzurája elzárja a látogatók elől, csak a szentáldozás pillanatában nyílik meg a háromszoros rács közepén egy négyszögű nyílás és ott egyenkint jelennek meg, ezüst tálcát tartva ajkuk alá, a visitantinek, mint őket a franciák nevezik. A rács még a régi, tehát ehhez térdelt naponta szent Margit is és e mögül szemlélte Jézus Szentséges Szívét, amikor az Úr végtelen jósággal nyilatkoztatta ki neki Szívének új evangéliumát.

Van még egy másik szerény szentélye is Paray le Monialnak: a jezsuiták házában Boldog de la Colombière Kolozs atyának kápolnája.

Ez év júniusában avatták boldoggá Alacoque Szt. Margit gyóntatóját. Ő volt az, aki Szent Margitot a kinyilatkoztatások idején vezette, s mennyei megvilágításokkal és csodákkal is értesülve Isten terveiről Szent Margitot apostolkodásának megkezdésére buzdította és ő maga is a legnagyobb buzgalommal látott hozzá a Szentszív hirdetéséhez. Róla mondotta az Úr Jézus egy jelenés alkalmával Szt. Margitnak: *Il est mon vrai ami!* Ő igazi barátom! Nagyon nagy kijelentés! A kápolnában kis üveges fakoporsóban látható a Boldognak koponyája, két medence- és egy lábszárcsontja. A többi szétosztották az egész világ jezsuita rendházai között.

Ez a kicsiny Paray le Monial sem hitte volna soha, hogy belőle kel fel a Szentszív áldást sugárzó napja és az egész katolikus világ új fényben fogja látni a kinyilatkoztatás világosságánál. Most szakadatlan zarándoklatok színhelye a már kibővített, de aránylag még mindig kicsiny kápolna. Az Úr Jézusnak nem kell nagy hely, megelégszik ennyivel is, sőt még kisebb, még szűkebb helyet keres magának általa: *az emberi szívet*. Az Eucharisztia táborát nem kell buzdítanom, tudom, hogy mikor e sorokat olvassa, mindenki azt gondolja: Uram, Te, aki Parayban Alacoque Szt. Margitnak Szívedet kinyilatkoztattad, nekünk is közelünkben vagy, minket is meghívtál, hogy eucharisztikus közelségben minél jobban megismerjük, szeressük és engeszteljük azt a Szívet, *«amely kimondhatlanul szereti az embereket»*.

(Folyt. köv.)

KRISZTUSNAK SZENT SEBEI.

(Salvete Christi vulnera.)

Köszöntünk bennetek, Sebek,
Mikből — mert roppantul szeret —
Bíborló vérenek örök
Forrásai patakszanak!

Mint ti, úgy csillag nem ragyog;
Nincs rózsza, balzsam illatosbb;
Nincs drágakő értékesebb;
Nincs ízes színméz édesebb!

Ti vagytok fáradt s üldözött
Lelkünknek biztos menhelye:
Idáig el nem ér soha
Az ellenségnek bős dűhe.

Ó, hány korbácsütést kapott
Jézus Pilátus udvarán!
Ó, hány vércseppet hullatott
Megroncsolt teste mindenütt!

Ó jaj! Főnséges homlokát
Égőn szúrja tövisfűzér;
Áldott kezét és lábait
Tompán éltet szeg fúrja át.

S midőn lelkét kiadta már
— Önként, akarva, mert szeret —
Keblet a lándzsa járja át
S belőle vér és víz lövell,

Hogy váltságunk teljes legyen:
Mint présben szőlő, összetört;
S véret — feledve önmagát —
Kiontá végső cseppjeig.

Ó, jöjjön hát ide, akit
A gyászos bűn megfertezett:
Ez üdvösség fürdőjében
Magát ha mossa, tiszta lesz.

Hálát mondunk, Jézus, neked
Atyádnak jobbján trónoló,
Ki véred árán vettél meg
S Szentlelkeddel erősítesz!

Ford.: Eöri János.

Gondolatok a szeretetről.

AKI SZERETI Jézust, az szereli a visszavonultságot is. Igaz, a jámborság és a szeretet megtalálja a bensőséget a piactereken és utcákon is, de a visszavonultság megtartja az embert Szent hangulatban s elősegíti az imádságos lelkületet. Aki szeret, az igyekszik megőrizni lelke benső összeszedettségét. Szalézi Szent Ferenc írja szent Bernátról: «Voltak rajta változások, de benne nem. Bár dolgai mindennap mások és mások voltak, Ő mindig ugyanaz maradt, lelke független volt külső foglalkozásaitól. Nem élte bele magát dolgainak és környezetének külsőségébe, mint ahogy a kaméleon változtatja színét környezete színére, hanem mindig összeköttetésben maradt Istennel, mindig ragyogó tiszta volt, forrón szeretett és alázatos maradt».

Aki szereti Jézust, az gyakran gondol reá. «Leányom — mondotta egyszer az Üdvözítő Szineai Szent Katalinnak —, gondolj csak reám és majd én is gondolok rád». Aki szeret az koldul, könyörög. Szent Gergely mondja: «Isten akarja, hogy kényszerítsék, akarja, hogy bizonyosképen

alkalmatlankodásunkkal legyőzzük». Aki szereti Jézus Krisztust, az szereti a lelkikönyveket. Egy Servulus nevű koldus — írja Liguori Szent Alfonz «Krisztusi lélek» c. könyvében — alamizsnapénzét jámbor könyvek beszerzésére fordította. Mikor már halálra vált is, arra kérte ismerőseit, olvasnának fel neki könyveiből. Mielőtt kilehelte volna lelkét, félbeszakította az olvasót: «Csend, csend, nem halljátok, hogy az egész mennyország visszhangzik a kedves énektől és mennyei zenétől?»

Aki szereti Jézust, az az Ő szent Szíve felé irányítja saját szívét is. «Ajándékozd nekem a te szívedet» — hív Ő bennünket annyiszor. A mi szívünket is szeretetből teremtette, azért vágyódunk utána. Ő, mekkora szeretet és hatalom sugárzik Jézus isteni Szívéből az Ő élete, csodái, az Ő halálából, mekkora szeretet, az Ő szavai és egyháza tanításából. Aki szeret, az szereti a szent Szívet és szereti ennek a Szívnek tiszteletét s annak terjesztését.

Aki szeret, az a keresztek terhe alatt is szeret. «Ó, mily kedves a béketűrő beteg, aki vidám mosolygó arccal fekszik nyoszolyáján, pedig sajgó kínokat áll ki, aki soha egy árva szóval sem panaszkodik környezetére». (Lg. Szent Alfonz: Kr. L.) Aki szeret, az vágyódik szenvedni, szerette szenvedni. A szent genfi püspök mondja el «Theotimus» c. híres művében a kedves történetet. Egy fiatal leány fölnevelt egy sasfiókat. A madár később is, mikor megnőtt, nem hagyta el jótévőjét, ha néha el is maradt táplálékot keresni. Történt, hogy a sasmadár egy napon hazatért zsákmányával, úrnője éppen halva feküdt egy máglyarakáson, hogy hazája szokása szerint holttestét megégessék. Mikor a sasmadár ezt látta, kiterjesztett szárnyakkal ráborult úrnőjére, hogy halálából együtt hamvadjon el a lángokban azzal, aki életre nevelte őt. «Ő — folytatja a szent író — miért nem borulunk rá a megfeszített Jézus Krisztusra, hogy a szeretettő felemészítve, meghaljunk vele a kereszten».

Aki szeret, az kitart, hű marad az elvekhez és mert kitart üdvözül.

Munkás Emil.

Labre Benedek példája.

AZ OLTÁRISZENTSÉG tisztelete napjainkban hála a jó Istennek katolikus társadalmunk minden osztályában örvendatosan hódít és terjed. Nagyok és kicsinyek szent örömmel és hódoló bizalommal szeretnek megjelenni szentségimádásra, szentmisére vagy szentáldozásra az eucharisztikus Király előtt. Különösen az öntudatos oltáregyleti tagok kívánnak hétköznapiakon is szentmisére járni, hosszabb tartamú szentséglátogatásokat végezni és a szentáldozásban a szentségi Jézussal minél többször egyesülni.

E dicséretes és épületes szokásban erősítsen meg minket boldog Labre Benedek József példája is, akit a római nép «a szent koldus» néven ismert, igen szeretett és nagyrabecsült.

Franciaországban Amettes nevű városban 1748-ban született vagyonos tekintélyes és jámbor szülőktől, akiknek 15 gyermeke közül ő volt a leg-

idősebb fiú. A kis Benedek kitűnő nevelésben részesült, de 16. évében minden kedvét elvesztette a tanuláshoz: csak egy vágya volt, hogy kolostorba léphessen és ott teljesen Istennek és az imának élhessen.

A trappisták rendjébe háromszor kért felvételt, de fiatalsága és testi gyengesége miatt visszautasították. A karthauziak rendjében lett ezután újonc, de betegsége kilépésre készítette. Megismerte Isten akaratát, hogy a kolostori élet nem az ő hivatása, azért Loretóba és asszíszi szent Ferenc sírjához zárandokolt és azután Rómába ment azzal az elhatározással, hogy mint zárandok a leghíresebb búcsújáráshelyeket fogja látogatni.

Hosszú utazásait mind gyalog, a legszegényebb ruhában, imádságba és elmélkedésbe merülve, egyedül tette meg. Éjjeli szállása a pusztai föld volt. Az alamizsnát, amelyet jólelkű emberek adtak neki — ő ugyanis sohasem koldult — a legbensőbb hálával fogadta el. A csekély értékűeket a maga kevés szükségletére tartotta meg, a többet érőt más szegényeknek osztotta el. Jézus sok természetfeletti sugallatban részesítette a szent zárandokot, aki mindenütt, amerre járt, jót tett. Itt szomorúakat vigasztalt, ott betegeket gyógyított, másutt hasznos tanácsokat osztogatott vagy jótevői számára esdekelt ki külön kegyelmeket Istentől.

Hat év alatt elzarándokolt Olasz-, Német-, Francia-, Spanyolország és Svájc kegyhelyeire. E nehéz és fárasztó zárandokútja után 1776-tól fogva többé nem hagyta el Rómát, kivéve, hogy évenként mégegyszer Loretóba ment. Több éven keresztül a Colosseum egyik dűledező falának mélyedésében lakott, míg kórházba nem kellett magát felvételnie.

Élete mindenki számára, akik látták, az élő hitnek, a gyermeki bizodalomnak, a legbensőbb isten- és emberszeretetnek, a tökéletes szegénységnek és önmegtágadásnak, az alázatos engedelmességnek és makulátlan tisztaságnak hangos és szívreható beszéde volt. Különösen nagy bámulatot keltett a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti mélységes áhitata.

A templomokban, amelyeket zárandoklásai alatt látogatott, kora reggeltől késő estig a tabernakulum előtt mozdulatlanul látták térdelni. Egészséges embereknél is feltűnést keltett volna ilyen sokáig tartó ájtatosság, de Benedeknél, a koldus-szentnél ez valóságos csoda volt, mert testileg csontvázzá soványodott és lére mindig dagadt volt. Csak Isten különös kegyelme és szívének lángoló szeretete az Oltáriszentségben jelen levő Jézus iránt, tartotta fenn törékeny testét. Ó, az igaz szeretet, de sokra képesít!

Rómában, melynek sok templomában a kitett Oltáriszentség előtt a negyvenórás szentségimádást az egész éven át felváltva tartják meg, Benedek naponként hat, nyolc, sőt még több órán át térdelt az oltár előtt. Alakja és magatartása lélekemelőleg és az ájtatosságra buzdítólag

hatott a jelenlevőkre. Nem tapasztaljuk-e mi is ezt katolikus templomainkban, midőn néha mélyen elmerült adorálókat vagy áldozókat látunk a Legszenőbb előtt? — Benedek szeme mozdulatlanul a szent Ostyára függesztve, halovány halottsínű arca kedvesen kipirult és a boldogító örömtől szinte megdicsőült. Sok szemtanu boldoggáavatásának aktáiban esküvel bizonyította, hogy nem annyira imádkozó embernek, mint inkább elragadtatásban imádó angyalnak látszott.

Sokáig tartó szentségimádásai alatt Benedek oly tökéletesen megőrizte magában szívének lángoló szeretetét, hogy hangos imádkozással, hallható sóhajokkal, a padló megcsókolásával vagy egyéb külső nyilvánulással sohasem zavarta meg a jelenlevőket. Csak mikor azt gondolta, hogy egyedül van, akkor engedett külsőleg is szabad folyást szíve érzelmeinek, amint ezt több pap megfigyelte, akik ekkor saját szívhidegségük miatt könnyekig megindultak.

Az utolsó két évben betegsége miatt már nem tartózkodhatott olyan sokáig a szentségház előtt. Hő vágyát Isten mindenhatósága teljesítette azzal, hogy mialatt a kórházban feküdt, egyidejűleg a hívek egész nap a templomban látták a Sanctissimum előtt, amely csodát sok tanu esküvel erősített. Utoljára 1783 nagyhetében áldozott szent áhitattal a Szent Ignác-templomban, azután még Szűz Mária dei monti-templomba vonszolta magát — rendkívül gyengédséggel szerette ugyanis a boldogságos szent Szüzet — és ott elájult. A legközelebbi házba vitték őt, ahol az Úr szolgálja még feladta neki az utolsó kenet szentségét. A litánia e szavainál: «Szentséges Szűz Mária, könyörögj érte!», lelke átköltözött az örökkévalóságba. Az egész városban visszhangzott és elterjedt a hír: «Meghalt a szent!» Igen sok nép kísérte utolsó útjára és sok csoda, főképp megátalkodott bűnösök megtérése siettetli a birói vizsgálatot «e koldus» élet-szentségéről.

Labre Benedek, a szent koldus, aki oly sok és hosszú szentség-látogatásokat végzett és hetenkint kétszer-háromszor áldozott, legyen mintaképünk az Eucharisztia tiszteletében. Legalább a köteles havi imaóránkat végezzük el nagy áhitattal és ne csak havonként egyszer, hanem hetenkint többször is járuljunk a szentáldozáshoz. Benedeket is az Eucharisztia buzgó imádása és gyakori ájtatos vétele tette naggyá, szentté. Élet-szentségre törekedni pedig mindnyájunk szent kötelessége...

Nagelreiter Alajos dr.

Utszéli kereszték

A VIDÉKI állomáson ócska batár várta a fővárosi társaság dédelgetett tagját, dr. Halász László ügyvédet, aki rég nem látott gyermekkori barátja meghívására vakációzni érkezett. Néhány órája még símán gördítette a taxi a pályaudvarra, most a hepe-hupás úton nagyokat zökent a kopott bőrülésen, elegáns kézibőröndje is minduntalan lekívánkozott a szemközti ülésről. De ezek a kiálló ellentétek nem kedvetlenítették el, sőt olyan magabizó örömet érzett, hogy lám: ő, a vagyontalan, örökké éhes diákgyerek most, a «kultúrfőlényével» fölibe kerekedett a gazdag földesúr irigyelt fiának.

Jókedvre derült, hangosan felnevetett. Miska bácsi csodálkozva nézett hátra; akkor elszégyelte magát, zavartan mondta:

— Héj, édes bátyám, úgy érzem magamat, mint a vakációra érkező kis diák, vagy még inkább, mint a börtönből szabadult rab; nem tudom fékezni a pajkos jókedvemet. Mert börtön ám a mi nagy városunk és azt csak ilyenkor érzem igazán, amikor az Isten szabad ege alatt járok.

Várta, hogy mit felel az öreg, de bizony az egykedvűen noszogatta a lovakat, így hát ő is elhallgatott.

Sok fészkelődés után mégis rátalált a hintó kényelmesebb sarkára, odahúzódtott és onnan figyelt meg apróra mindent.

Az ostor, mint egy céltalan felkiáltójel csüngött a lovak fölött. Igazán nem volt rá szükség, tudta a két szürke a kötelességét. A kerek beszéde is érdekes volt. A homokos úton panaszosan nyöszörögtek, a kemény talajon vígan, ütemesen forogtak, a fahídon meg épen büszkén dörömböltek. Nyugtalanul, fölvetett fejjel, hegyezett füllel figyelték a különböző hangokat az okos jószágok, akkor csendesedtek csak meg teljesen, mikor a hídról lekerültek és azontúl a sárga kalászok susogtak, dúdoltak édes melódiákat. Az út egyik oldalán már keresztékbe borultak, hálás szeretettel csókolták a drága anyaföldet; a másik oldalon még lábon állt a termés, a hullámozó aranytenger a szél játéka szerint hajladozott, fodrozódott, s ha elfáradt, megállt pihenni.

Az ügyvéd gyönyörködve nézte s magában megállapította, hogy a tárlaton látott mesteri képek egyike sem tudta ezt a szépséget vásznára varázsolni.

Egy erősebb szélrohamra, hogy földig hajoltak a kalászok, előtűnt közülük egy iromba nagy kő, dilettáns kéz festett arra egy keresztet, meg egy évszámot.

Miska bácsi a nélkül, hogy odanézett volna, lefogta a lovakat s míg elhaladtak mellette, kivette szájából a pipát és a kalapot le a fejről. Az

ügyvéd elnéző mosollyal jegyezte fel útiélményei közé az elmaradt paraszi «szokását».

Jó utat futott meg a kocsi, a kép mindenütt ugyanaz, csupán egy magányos jegenye állt az egyik útkanyarulatnál karcsún, büszkén; ágai mint az égre tárt karok imádkoztak, derekában faragott feszület nézett szeliden az úton vándorlókra.

Miska bácsi szájából megint kikerült a pipa, fejről le a kalap; sőt ezt a műveletet harmadszor is megcselekedte a jó öreg, egészen a lakóház közelében, pedig ott az árokszélen csak egy játéknak beillő keresztcske volt leszűrva.

— No, kedves öreg, látom, már jólesik le-levenni azt a nehéz kalapot ebben a melegben — ingerkedett az ügyvéd.

— Nem, uram — felelte paraszti göggel amaz —, nem a meleg miatt kívánkozok le a fejemről, hanem mi a templom előtt mindig megemeljük a kalapunkat.

— Templom? hol? — csodálkozott el a vendég, de több kérdésre nem maradt ideje. Két ölelő kar emelte le és szorította szeretettel magához, két barnára sült fiú törtetett feléje zajos örömmujjongással. Olyan hihetetlenül egyformák voltak, szinte csodaszamba ment, még a hangjuk is egészen egyformán csengett, hogy illedelmes komolysággal bemutatkoztak:

— Péter! Pál!

Bájos ügyetlenséggel hajtották meg magukat s az ügyvéd szívéből egyszerre erőszakosan törtek fel vágyak, apai vágyak gyermekek, ártatlan kis lelkek után. Meghatva csókolta össze-vissza őket, s hogy ellágyulását leplezze, sokszor és hangosan ismételte:

— Péter és Pál? De melyitek a Péter és melyitek a Pál? Borzasztó nehéz kérdés ám ez, én sohasem fogom megoldani! És megkezdődtek a gondtalan, édesemlékű napok, amik olyan hamar tovafutnak. Illatos fűben hemperegtek, homokvárakat építettek, véres csatákat vívtak szalmaszál-hadsereggel. Mindennapra új szórakozás jutott, mire kifogytak belőle, addig bizonyosan a vakondok feltúrta valamelyik erődöt, ujat kellett építeni.

Egy reggel szokatlanul korán dörömböltek a kemény kis öklök:

— Jó reggelt, Laci bácsi! Tessék már jönni, régen be van fogva!

— Hova megyünk? — ásított kedvetlenül.

— Hova? — csodálkoztak a furcsa kérdésen. — Hát elfelejtette Laci bácsi, hogy vasárnap van és templomba megyünk?

— Igaz bizony, majd elfelejtettem — felelte egy árnyalattal még kedvetlenebbül — mindjárt jövök.

Istenem! de hosszú volt az út Laci bácsinak. A terebélyes batár

szűknek bizonyult, a két eleven lurkó nem fért a bőrébe, izzadt kis kezűkkel rátenyereltek Laci bácsi élesre vasalt világosszínű nadrágjára, a nap perzselően tűzött, a lovak is lustán cammogtak.

Hát még a rosszul szellőzött falusi templomban, a vasárnapi pomádéval illatosított nép között! A ropogásra keményített ráncos szoknyák, a pántlikába fonott bezsírozott hajtincsek... jaj, de rosszul érezte magát! Sőt még prédikáció is volt és neki, az ügyvédi ékesszólás mesterének, azt végig kellett hallgatnia! Tagadhatatlan, hogy kántoruram sem játszott művésziesen, de nem is lehetett a sípoló, ziháló, köhögő öreg harmoniumon egy becsületes dallamot kihozni, helyette az élestorkú lánysereg cifrázta az énekeket. Azt hitte, hogy már soha nem lesz vége annak a kurta kis félórának; fellélekzett, mikor kijöhetett és készségesen foglalta el a szűk helyet a kocsiban, belemosolygott a napba is, pedig még forróbb volt most a csókja. Hallgatagon mentek visszafelé.

— Nini! nagyapó keresztje ott kukucskál ránk a búza közül — kiáltotta Palkó és sapkáját közben bájosan megemelte.

Az ügyvéd bosszúsán harapta össze ajkát, rosszalón nézett barátjára, de az nyugodtan, komolyan nézett vissza.

A jegyene közelében Peti izgett, mozgott, nyujtogatta a nyakát, mindenáron ő akart rajta felfedezni valamit.

— Apuskám keresztjét vasárnapi ruhába öltöztette az édes — örvendezett gyermeki ártatlansággal, hizelegve kulcsolta át anyja nyakát s úgy nézte a virágfüzères feszületet.

Laci bácsi határozottan morózus volt; egy kicsit megnyugtatta ugyan, hogy neki nem volt kalap a fején, így nem kellett megtagadnia elveit, sem ellenkezésével rossz percet szereznie vendéglátóinak. Hanem mikor az árokparti keresztiek előtt a fiatalasszony szeme könnybelábadt és valamenyien ünnepélyes komolysággal köszöntek, akkor úgy érezte, hogy ezt már nem állhatja meg szó nélkül. Miska bácsi megelőzte őt. Mintha csak egy pár perc előtt hagyták volna abba azt a multkori beszélgetést, úgy folytatta:

— Bizony, nagyságos uram, mi a templom előtt mindnyájan és mindig megemeljük a kalapunkat.

A két jóbarát összenézett; tudták, hogy erről még beszélniök kell egymással.

Még aznap este, mikor az egész ház elcsendesedett, mikor ezernyi csillag halovány fénye reszketett a fejük felett, a csend szinte térdre kényszerített, abban az áhítatos hangulatban suttogva indult meg kettőjük között a beszélgetés:

— Igaza volt Miska bácsinak — kezdte a házigazda.

— Nem értelek téged — válaszolta fojtott indulattal a vendég. —

Úgy szégyeltem magamat helyetted, mikor mint valami maradi babonás parasztember hajbókoltál kőnek, fának, gyerekjátéknak. Hiszen tanult ember vagy, azelőtt városban éltél, jó társaságban forogtál! Hát miért parasztosodol el készakarva? Miért nem jössz fel gyakrabban közénk? Van hozzá vagyoned elég! Meglásd mily hamar lekopnék rólad ez a máz! Derűsen, tele szívből kacagott fel a «paraszt».

— Most majd én beszélek, Laci! De jól figyelj és gondolkozzál róla. Ismerted apámat, úgy-e? Tudod milyen gögös, magának élő, valástan sőt hitetlen volt. Templom? — gúnyolódott sokszor — vén-asszonynak való. Mise? gyónás? imádság? — papok találmánya. Mennyország? Pokol? — Dajkamese. Nem is adott ilyen célra soha egy fillért sem, az adósságaimat azonban szó nélkül gavalléros bőkezőséggel fizette. De azt nem tudod, nem tudhatod, mert nekem is csak halálos ágyán mesélte el, hogy mi tette őt hívő és holtáig vezeklő emberré. Egyszer Isten nevében kértek tőle segítséget és akkor ő szokása szerint dölyfösen vágta oda a káromló szavakat: «Isten? Hát az is van a világon? Ugyan hol lehet, mert én még nem láttam». És feleletképen az Isten megmutatta magát neki. Még azon a héten tönkreverte a jég az egész termést. A következő évben fagy pusztított el mindent, következett a víz, a tűz, a szárazság és évről évre újabb és újabb csapás, mintha figyelmeztető lett volna: «Él az Isten, itt van!» Egyik kis birtokrész elment a másik után, fogytak a holdak, szaporodtak a gondok és meg nem szüntek mindaddig, míg apám saját bevallása szerint meg nem tört és térdre hullva fel nem sírt: «Elég már, Uram és Istenem! Bocsáss meg, most már látom, hogy vagy!» Még abban az évben feltűnő jó termés lett és akkor hordta össze sajátkezűleg a köemléket, mint az Istennel való találkozásának, barátságának szent pecsétjét. Mikor ezt nekem elmesélte, apám a betegágyon — amely halottas ágya lett —, akkor én már nyakig úsztam a «városi» életben, abban a «jó társaságban», amelyből egy érzelmes mese nem tudott kiemelni. A vagyon, amelyhez jutottam, még inkább belesodort a könnyelműségbe. Ha most visszagondolok erre az időre, előnt a szégyen, még tudnám korbácsolni érte magamat. A birtokrészek megint úszni kezdtek, a holdak veszedelmesen apadtak, de engem nem ezek a veszteségek állítottak meg a lejtőn. Egy keresztüldorbézolt éjtszaka után jutott az eszembe, hogy nincs tovább célja az életemnek. Minden titkát kiismertem, minden örömét, élvezetét kiélveztem, nem tud többé újat adni, miért éljek hát tovább? Eljöttem ide a megmaradt birtokra, hogy majd itt elintézem még, ami a földön elintézni valóm van. Ilyen szép volt az éjtszaka akkor is; megfogott a csendje, ismeretlensége, tisztasága. Megkegyelmeztem magamnak még egy éjtszakára, aztán még egyre... még egyre... Nappal tépelődtem, vergődtem, éjtszakára csodá-

latosan megnyugodtam. Birtokom akkor már csak a jegenyefáig ért, ott sétálgattam naphosszat a «határban», ott vívtam meg életem legnehezebb harcát és ott hallottam meg én is a kérdést: «Quo vadis? Hová mész?» A halálba indultam és ez az egy megfontolt kérdés az élet útjára vezért. Most itt vagyok és a tölgyfa viseli a testén az én Istennel való találkozásomnak emlékét. Ha azt mondod, hogy apám megtérése egy csapásoktól sujtott, megfélemlített léleknek — mint vízbefulónak a szalmazálsa kapaszzkodása volt, ha azt mondod, hogy az én Pálfordulásom egy kiábrándult, csalódott szívnek a magányba csendült édes elpihenése — ám jó! De kíváncsi vagyok, mit mondasz az árokparti keresztetekhez. Aratás utáni napok voltak, lustálkodtunk egy keveset. Én a fűben heverésztem, Miska bácsi ásta az árkot jó mélyre, hogy a nedvesebb föld jobb anyag legyen a fiúk építő kezeckéi között. Félálomban hallottam a gyerekek vetélkedését: «Én tündérpalotát építék és anyus lesz benne a tündérkirályné» szolt az egyik. — «Én országot, igazit, hatalmast és apus lesz ott a király, igazi aranykoronával» mondta a másik. Többre nem emlékszem... egyszerre irtózatossikoltásra ébredtem. Egy pillanat alatt talpon voltam, de a rémület szinte odaszegezett a földhöz engem is, de a többieket is. Fújva, tajtékozva böszön vágatott nyflegyenesen a fiúk felé a gulyából elszabadult bika, már a fejét is leszegte, mikor a két első lábával belezuhant az árokba és összetörten ott maradt. A rémület zsidbadtsága estére megenyhült sírásba olvadt, a két apróság ott kuporodott kettőnk között és akkor megszólalt Palkó: «Apuskám! nem építünk többé sem tündérpalotát, sem igazi országot, hanem templomot, szép nagyot, két tornya lesz, egyik a Petié, másik az enyém». És másnap leszúrták az árokpartján a két keresztet, én meg már látom alatta a kéttornyú templomot, amit ők fognak felépíttetni. Fejtsd meg nekem, Laci, másképen ezt, ha tudod. Ki mondta nekik, ki tanította meg őket, az Istent megérezni, ha nem maga az Isten? Honnan tudták, hogy az Isten állt mellettük és honnan tudják, hogy ezt a szent percet emlékekkel kell megörökíteni? Hidd el, Laci, templomok, oltárok ezek az emlékek nekünk és valóban, mi a templomok előtt megemeljük a kalapunkat.

* * *

A vakáció lejárt és Halász László dr. a hazatérő vonaton avval szórakozott, hogy ablakából leste a felbukkanó útszéli keresztet. Sok összerozsdásodott pléhtestű korhadtteszületet látott, mindegyik felé köszöntve szálltak a gondolatai; úgy eltűnődött: ki lehetett az eltévedt és mégis boldog báránka, akire a jó Pásztor itt rátalált?

Király Ödönné

OLTÁREGYLETI ÉLET.

A Szentatya jubileumára való gyűjtést szept. 15-én zárjuk le, azért szeretettel kérjük mindenünnen az összegyűjtött adományok beküldését. Nagy az örömünk azon nemes lelkület és áldozatkészség láttán, amely Őszentsége iránt a magyar hívekben megnyilatkozott. A már elkészült dolgaink oly szépek és ízlésesek, hogy boldog lesz mindenki, aki októberi rendkívüli (a kat. nagygyűlés idején tartandó) kiállításunk alkalmával meg fogja szemlélni.

A Szentatya jubileumára küldött pénzbeli adományok és tárgyak kimutatását itt közöljük folytatólagosan: Eger érs. egyházmegyei O. E.-ek és hívek P 390, Eger érs. egyházmegyéből: Felsőszolcai fiók O. E. (kehelyre) 90, Törökszentmiklósi fiók O. E. (kehelyre) 90, Jung Mária Rakamazi lakós (ciboriumra) 150, Szloboda Vilma Rakamazi lakós (ciboriumra) 150, Rozsnyó egyházmegyei O. E.-ek 154-78, Veszprém egyházmegyei O. E.-ek 84-20, gróf Jankovich-Bésán Endréné, Veszprémi O. E.-i elnöknő (kehelyre) 90, Kaposvári O. E. 120, Győr egyházmegyei O. E.-ek és hívek a már közölteken felül 32, Rehling Konrád bányaigazgató, Tatabánya (1 kehelyre) 90, Rehling Konrádné, Tatabánya (3 kehelyre) 270, Sopronj O. E. 90, Nógrádverőcei fiók O. E. (kehelyre) 90, Honti fiók O. E. 20, Pannonhalmi főapátság fiókoltagregyesületei 65, Babiák Imre Budapest 10, Székesfehérvári Oltáregyesület: 1 kelyhet, Pécsi Oltáregyesület: 5 miseruhát, 1 albát, 1 karinget, 6 vállkendőt, 6 corporalet, 5 pallát, 6 kéztörölt, 12 kehelykendőt, 1 ciborium-köpenykét, 1 cingulus.

A Szentatya jubileumára ígérték: Győri Oltáregyesület: 1 fehér-, 1 piros- és 1 zöld kazulát, 1 albát, 1 karinget, megfelelő mennyiségű apró fehérműt. Dr. Hanauer István váci püspök 1 garnitúrát, Báró Orosdy Fülöpné 1 garnitúrát, Bpest-Tabáni fiók O. E. 1 monstranciát, Váci Oltáregyesület: 150 pengős monstranciát v. ciboriumot, amelyet a Központ rendelt meg. Pápai Oltáregyesület 1 kelyhet és 1 kazulát, Kalocsa érs. egyházmegyei O. E.-ek: Kalocsa: 10 miseruha 5 színben, 2 fehér pluviale, 2 monstrancia, 2 kehely, 2 ciborium, 2 misekönyv, 2 beteglátogatási caseffe teljes berendezéssel ú. m. 2—2 capsula a sz. Ostya és olaj részére, 2—2 gyertyatartó, 2 kereszt, 2 szenteltvíztartó hintővel, 2 csengetyű, 2—2 szelence a gyertyák és vatta részére, — továbbá 6 alba, 6 karing, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 kehelykendő, 12 kéztörölt, 2 cingulus, összesen 90 darab. Bajai fiókoltagregyesület: 5 miseruha 5 színben, 1 fehér pluviale, 3 alba, 3 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 kehelykendő, 6 kéztörölt, 3 cingulus, összesen 33 darab. Géderlaci hívek 1 antependium.

Pittsburghból. Az 1929. évre az Örökimádás folyóiratra 1 dollárral fizettek elő s azért a fölöslegből az Örökimádás-templomban szentmisét is kaptak a következő oltáregyesületi tagok: Béres Istvánné, Bencsuk Jánosné, Fekete Jánosné, Fodor Ferencné, Galvács Györgyné, Kelemen Gáborné, Kubicki Andrásné, Lakatos Józsefné, Markovits Sándorné, Maurer Jánosné, Morvai Jánosné, Opalkó Andrásné, Opalkó Mihályné, Orosz Mihályné, Pekár Istvánné, Pavliscsák Andrásné, Schwáb Gyuláné, Svidró Ferencné, Szesák Andrásné, Tóth Andrásné, Zákány Istvánné, Mrs. Zilahi Julia.

